

Nr 89.

Av herrar **Björnsson** och **Wahlmark**, om upphävande av stämpelplikten beträffande växlar och räntebesked från bankinrättningar.

De flesta av våra stämpelskatter hava, om man bortser från dem, som äro att anse som registreringsavgifter, tillkommit vid tider av statsfinansiellt nödläge. Det ligger därför i sakens natur, att man såväl vid valet av skatteobjekt som vid skattesatsernas avvägning mera tagit hänsyn till det tillfälliga budgetbehovet än skattens lämplighet i övrigt. Åtskilliga av de skatter, som uttagas genom stämpelbeläggning av enskilda handlingar, äro sådana, att de icke kunna försvaras som led i ett rimligt skattesystem under normala tider. Särskilt gäller detta om våra stämpelskatter å växlar och bankräntor.

Växelstämpeln infördes i vårt skattesystem första gången 1894, men avskaffades åter redan 1898. År 1909 återinfördes den emellertid och har sedan dess kvarstått, trots det att man gång efter annan i riksdagen väckt förslag om dess upphävande. Senast år 1917 förelåg i andra kammaren motion av herrar Bengtsson i Kullen och Karlsson i Mo om dess avskaffande. Denna motion bifölls av andra kammaren men föll i gemensam votering.

Uppenbarligen kan beskattning av växlar icke motiveras därmed, att den som genom dylika behöver skaffa sig kredit, därigenom visar sig äga en särskild skatteförmåga, vilken ej på annat sätt tages i anspråk. Ej heller kan det göras gällande, att det allmänna bereder den som använder växlar en extra förmån som motprestation till skatten. Betecknande för den allmänna meningen om skattens berättigande torde vara, att vid riksdagsbehandlingen av ovannämnda motion avslagsyrkandena motiverades endast med hänvisning till det statsfinansiella läget. Då nu det statsfinansiella läget medger väsentliga skattelindringar, synes det oss rimligt, att denna skatt upphäves.

Med skatten å bankräntor förhåller det sig i viss mån annorlunda. I sin nuvarande form daterar sig skatten från år 1917, då den sattes i stället för en tidigare utgående omsättningsskatt å banksättningar. Bortser man ifrån skattefriheten å mindre ränteposter, utgår den med en procent av räntebeloppet. Det åligger vederbörande bankinrättning att ombesörja stämpelbeläggningen.

Självfallet medför all ränteinkomst en viss skatteförmåga, men denna tages i vanlig ordning i anspråk genom den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten, vilken som bekant är så utformad, att inkomst av kapital, såle-

des också bankräntor, i stort sett beskattas 33 procent hårdare än annan inkomst. Ytterligare extra beskattning av ränteinkomster synes därför knappast välgrundad, och i varje fall är det icke rimligt, att ränteinkomst från i bank insatta medel skall såsom nu är fallet beskattas hårdare än inkomst av exempelvis räntor å obligationer och fordringar hos enskilda. Det får anses så mycket mera orimligt, som insättarna i våra bankinrättningar till större delen utgöras av personer med relativt små kapitaltillgångar, under det att förmöget folk brukar placera sina besparingar i värdepapper, vilka ge högre avkastning än vanlig bankränta.

Slutligen har det mot stämpelskatten på bankräntor från skatteteknisk synpunkt anmärkts dels att den på grund av bestämmelsen om skattefrihet uppmuntrar insättare att dela upp sina insättningar på mindre poster, dels att den vållar bankerna mycket arbete i förhållande till skattebeloppen. Skatten synes av dessa skäl böra avskaffas snarast möjligt.

Under åberopande av vad nu anförts, få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta,
att nu stadgad stämpelpikt för växlar och räntebe-
sked från bankinrättningar av olika slag från och med
nästa budgetår skall upphöra.

Stockholm den 21 januari 1929.

Edv. Björnsson.

C. P. Wahlmark.
